



brez šminke

# Od poetičnega k igram brez meja

**Betontanc & The Original Tempo: Avdicija za življenje.** Režija **Matjaž Pograjc** in **Masahiro Kinoshita**.  
Produkcija Bunker, koprodukcija Maribor 2012 – EPK.

**Ana Perne**

V odločitvah za mednarodna (koprodukcijska) sodelovanja je skupina **Betontanc** že izkazala težnjo po povezovanju različnih ustvarjalnih principov; spomnimo se denimo predstave *Show Your Face!*, ki so jo leta 2006 pripravili z latvijsko skupino *Umka.LV*, v njej pa svoj fizično-gledališki izraz spojili s tako imenovanim gledališčem predmetov, značilnim za latvijske ustvarjalce. V svojem najnovejšem (petem) mednarodnem projektu, ki je nastal v koprodukciji z Mariborom 2012 – Evropsko prestolnico kulture, so se odločili za sodelovanje s skupino, v kateri se združujejo ustvarjalci različnih žanrskih provenienc, z japonskim **The Original Tempo**. Betontanci so s tem prestopili evropske meje in se v smeri mednarodnih potez podali veliko dlje, na oddaljeni vzhod. In kot kaže, je v slovensko-japonski predstavi *Avdicija za življenje* precej prisotno prav hotenje po odrazu komunikacije oziroma »diskomunikacije« med kulturno oddaljenimi ustvarjalci, tudi kot integralnem delu njihovega – s tujo kulturo – soočnega delovnega procesa.

*Avdicija za življenje* je nastala pod vodstvom dveh režiserjev, **Matjaža Pograjca** in **Masahira Kinoshite**, za osnovo pa si jemlje predlogo, v katere splošnem nauku se lahko zblížujejo posamičnosti: zgodbo velike figure japonske literature, pisatelja *Ryunosukeja Akutagave*. Njegova *Pajkova nit* pripoveduje o zakrknjenem grešniku, ki je v življenju vendarle storil nekaj dobrega (usmilil se je malega pajka), zato mu je nenadoma ponujena možnost odrešitve; a ker v povzpenjanju k tej – egoistično! – misli le nase, je »poplačan« s takojšnjim padcem. Ponujena možnost torej kot preizkus, avdicija? (Ki je, kajne, lahko avdicija



V slovensko-japonski predstavi *Avdicija za življenje* v so režiji **Matjaža Pograjca** in **Masahira Kinoshite** se prepletajo gibalni, glasbeni in vizualni elementi.

tudi z vidika samega umetniškega procesa in v tem prisotnih nasprotij, razlik?)

Tankost niti tako rekoč poganja mehanizem predstave, ki se zadržuje na območju zgodbe kot terenu, na katerega je mogoče vpeljati druge pojavne oblike »tankosti«, vendar variira v načinih njenega podajanja in zgodbo tako predstavi v obsegu lastnega branja. Predstava, v kateri nastopijo **Katarina Stegnar**, **Yuka Hyodo**, **Ivan Peternej**, **Branko Potočan** in **Shuichi Sakaguchi**, je namreč grajena na kontrastu: sprva se odpre kot poetična pripoved umirjenega ritma s posebnim poudarkom na glasbeni/zvočni in vizualni komponenti (glasbo kot enega izrazitejših uprizoritvenih členov v živo prispevajo duo **Silence**, harmonikar **Marko Brdnik** in kitarist **Katsunori Takayama**), medtem ko se kasneje, ob neposrednejšem soočenju z grešniki, prelevi v nekakšen televizijski šov, v igre brez meja. V belino zarežejo barve,

odmik se zmanjša, ritem nekoliko pospeši – to deluje, kot bi bil v popačen (po videzu hitropotezen) prikaz tekmovanja vpisan poskus soočenja z neskladji in njihovega hkratnega premagovanja.

A če na *Avdicijo za življenje* pogledamo malce vstran od prepoznavanja vnosov, ki pripadajo samemu procesu tega slovensko-japonskega projekta, oziroma od razbiranja elementov, ki sobivajo v skupni predstavi (recimo tipičnih gibalnih sekvenc s projiciranimi podobami), torej tudi komunikacije med drugačnimi izrazi, potem nemara ugotovimo, da je prispevek oziroma učinek celote precej skromen. Zdi se namreč, da tematska in procesualna prepletenost s tankostjo niti svojo navzočnost razširja na siceršnje izoblikovanje predstave, ki se giblje po tanki niti med estetsko izgrajeno podobo (do meje samozadostnosti) in njenim šibko naravnanim prebijanjem.